

Fájó szívvel, és némi iróniával mondom: lassan időszerű lesz, hogy az Agrofórum egy nekrológ rovattal bővítsse palettáját.

Miért?

Mert szinte minden hónapra esik egy-két haláleset, olyan köztisztelőben álló kollégák eltávozásával, akikről illő megemlékezni.

Néhány megkeresés is érkezik szerkesztőségünkbe, hogy elhunyt...

Minden, egyébként jogos kívánságnak, még sem tudunk eleget tenni, vagy az illető lapunk szellemiségétől távol álló munkássága okán, vagy területi korlátaink miatt.

Vannak azonban kivételek...

Nekrológ

Dr. Manninger Gusztáv Adolf (1939-2015)

Gusztai, vagy ahogyan sokan hívták a Dolfi, néhány évig munkatársam volt, ezért is vindikáltam magamnak a jogot, hogy néhány gondolattal, az írott sajtó erejével állítsak emléket egyéniségének.

Az 1970-es évek. Akkori munkahelyemen, Tordason a fajtakísérleti állomáson évente két-három alkalommal megjelent Dolfi.

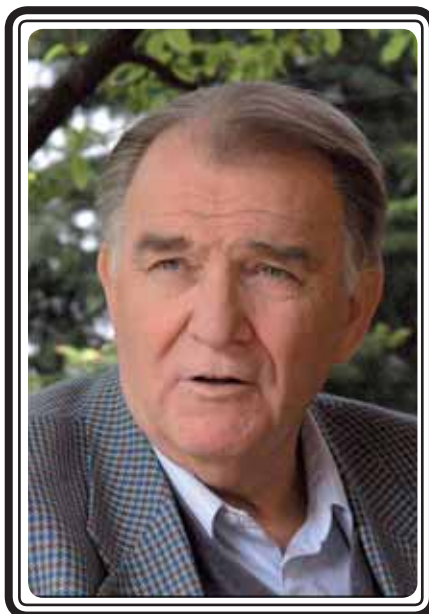
Felnéztem rá, már csak azért is; mert legalább egy fejjel magasabb volt nálam.

Kérésére végigjártuk a kísérleteket. Minden érdekelt, de leginkább az, hogy melyek azok az új fajták, amelyeket érdemes lesz Mezőfalván – ahol főagronómus volt – természetesen vonni.

Az 1980-as évek eleje. Az OMFI-ban többször felkeresett – ahogy akkor már a szakmában hívták – a lenes Manninger, mint a rostlen termelési rendszer igazgatója. Azt hiszem ez volt szakmai pályafutásának a csúcса. Néha együtt jártuk az országot, értékelve a rostlen kísérleteket, és az integrációban termelő gazdaságokat látogatva, értékes szakmai beszélgetéseket folytattunk.

1982-ben védte meg a doktori értekezését „A rostlen termesztés technológiájának fejlesztése a Budakalászi Rostlentermesztési Rendszerben” címmel.

Az 1980-as évek vége. A lentermesztés állami támogatásának megszűnése miatt a lenipar összeomlott, és akkor Dr. Manninger Sándor, az

öccse – egyébként jó barátom – megkeresett, hogy Dolfi állása megszűnt.

Dr. Manninger Gusztáv a Fehérje-technológiai Tudományos Termelési Egyesüléshez (FTTE) került igazgatóhelyettesi beosztásba. (Nem részletezem a dolgok hátterét, amely Kralovszky professzor nagylelkűségének, és Sándor testvéri gondoskodásának volt köszönhető.) Így lett közvetlen munkatársam, mert akkor a fent említett személyek jóvoltából már engem is odavezérelt a sorsom (a Jóisten).

Dolfival öröm volt együtt dolgozni.

Ami ritkaság; mindig kikérte kollektív véleményét, és csak azután tett javaslatot egy-egy általa fontosnak tartott innovációs téma elfogadására.

Feladatunk az élelmiszerek és takarmányok fejlesztése volt. Akkoriban olyan újdonságokat produkáltunk az OMFB Fehérje és Biotechnológiai Irodájának közreműködésével, amelyek – korukat megelőzve – akkor még nem tartottak számot érdeklődésre. Most, harminc év múltán viszont jó néhány vállalkozás él – nem is rosszul – az ott folytatott kutatások eredményeiből.

Hogy jön ez Dolfi életútjának méltatásához?

Úgy, hogy meghatározó szerepe volt a fejlesztésekben.

Visszatérve az egyéniségére. Fanyar humorú, vidám ember volt, afféle nagy mackó, akít mindenki elfogadott, tisztelt és szeretett, mert volt néhány manapság ritka tulajdonsága: becsülte a munkatársait, szeretett dolgozni, másokról inkább jót, mint rosszat mondott. Kiállt értük és afféle adakozó típus volt, szeretett örömet szerezni.

A rendszerváltozást követően az FTTE megszűnésével saját vállalkozásba kezdett és elsősorban olajos magvak kereskedésével, exportjával foglalkozott nyugdíjba vonulásáig.

Szeretettel gondolok Rád Dolfi. Azárt ragadtam tollat, hogy az együtt töltött éveknek írásban is nyoma maradjon.

Áldott legyen a munkásságod. Emlékedet egykori munkatársaid, barátaid, jó érzéssel gondolva Rád, őrzik lelkükben, mint ahogy magam is.

Dr. Bódis László